

ли да се махнете! Тогава добре, ще обърна дебелия край... На на вас! На! на! на!

Чули силни удари. Царският слуги отворили бързо вратата и що да видят: старецът седи на стана и тъй сърдито блъска бърдото, че совалката хвърчи от едната стена до другата.

— Остави тази работа, старче, — казали царският хора — а тръгвай веднага съ насъ. Царът те вика за нещо.

Не му се отивало на стареца никъде, бързалъ да изтъче платното, но нѣмало що. Царът го викалъ, трѣбвало да тръгне. Като излѣзълъ отъ вратата, той се обърналъ и извикалъ:

— Бабо, на тебе оставямъ сега да се грижишъ за всичко.

Царедворецътъ, който ималъ дълги уши, се усмихналъ на тѣзи думи, но нищо не казалъ.

Щомъ забелязали стареца, царътъ скочилъ отъ трона и викналъ:

— Какъ посмѣ ти мене да излъжешъ, старче! Да ми дадешъ една нищо и никава риза, кълчищена и цѣлата въ кърпки! Тази ли е свѣтещата риза, за която се говори изъ цѣлото царство! Казвай, где си скрилъ другата, или ще те хвърля въ тъмница!

— Азъ нѣмамъ друга риза, — отвърналъ кротко старецътъ.

— Облѣчи я! — заповѣдалъ царътъ.

Едва сега забелязали всички, че подъ връхната си дреха старецътъ наистина нѣмалъ никаква риза. Слугитъ му помогнали да се облѣче. Щомъ се облѣкълъ, изведнажъ въ залата свѣтнали и затъмнило дневната свѣтлина, що влизала презъ прозорцитъ. Царътъ и придворнитъ започнали да мигатъ като заслѣпени.

— Значи, ризата свѣти само върху твоя гръбъ! — извикалъ царътъ. — Щомъ е тъй, ти ще останешъ въ палата, за да ни свѣтишъ.

Като чулъ тѣзи думи, старецътъ започналъ да се моли съ сълзи на очи:

— Пустни ме, царю, дома да си ида. Какво ще правя въ палата самичкъ? Вжщи съмъ оставилъ бабичката... Не ми е толкова жалъ за нея, колкото за внученцата... Тѣ сж едни такива кржглички, розови като прасенца... Охъ, царю, какво ще правя безъ тѣхъ тукъ!

Нѣмало го царедворецътъ съ дългитъ уши, който знаелъ всичко, що става въ царството, за да каже на царя, че старецътъ нѣма нито бабичка, нито внученца. Повѣрвалъ думитъ царътъ, наградилъ богато стареца и го пустналъ да си върви.

Но старецътъ не се върналъ направо вжщи. Той обиколилъ всичкитъ си съседни наоколо и раздѣлилъ между всички деца царскиятъ жълтици. После отишелъ въ гората и, като разкъсалъ свѣтящата риза, украсилъ съ нея нѣколко дървета.

— Свѣтете тукъ на беднитъ дървари! — казалъ той. — Тази свѣтлина не е за царския палатъ.

И тѣзи дървета свѣтятъ и до днесъ. Всѣки се чуди, отгде сж взели тѣ тази свѣтлина. Кой да се сѣти, че тя иде отъ кълчищената риза на бедния старецъ!

Калина Малина